

lemmer skyndte sig til deres Pladser. Formandsklokken havde lydt. Behandlingen af de mange Smaasager var ført tilende paa tyve Minuter.

Efter en ganske kort Pavse rejste Formanden sig igen og oplæste det indbragte »Forslag til Beslutning«. Derpaa gav han Ordet til det ærede Medlem fra Københavns tredje Valgkres. Det var Enslev.

Man saa ham rejse sig fra sin Plads, og det var i samme Nu, som om han var den eneste levende i hele Salen, saa lydløst stille blev der. Alle Øjne fulgte ham paa hans hurtige Gang hen til Talerstolen. Man hørte de dumpe Stød af Stokken mod Gulvtæppet, og i den store Stilhed følte Lyden lidt uhyggelig, som om den var et Varsel. Men nu stod han deroppe med tilbagekastet Hoved og lod sit mørkt flammende Blik langsomt glide hen over Forsamlingen, flytte sig ligesom søgende fra Sted til Sted og derpaa løfte sig op til Loger og Galleri — saadan som han havde haft for Skik, saa langt nogen kunde huske tilbage.

Det slog i disse Øjeblikke mange, hvor stærkt hans lille blyfarvede Ansigt med dets Indramning af uldhvidt Haar og Skæg var blevet mærket af den Draabe Taterblod, der for mere end hundrede Aar siden havde forvildet sig ind i hans Slægt. Der var baade Vildskab og Snuhed og mistænksom Frygt i dette Blik, hvormed han ligesom kastede et